

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558542672/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

vel ordnede sig parvis efter Rangen, men hvor den høitidelige Stemning saavel som den stive Hoffene dog snart afløstes af munter og utvungen Selskabelighed. Her glimrede Fru Helene med Vid og Munterhed. Den letbevægelige Bisp Peder glemte i det muntre Selskab for en Stund Sorgen over sin kjære Saxo saavel som sin ufordeeltagige Mening om sin sjonne Vertinde. Selv den strenge alvorlige Grev Albert syntes usædvanlig opremt.

«I har jo nylig været paa Ribehuus, Grev Albert! – sagde Helene og vendte sig til sin Sidemand, da endelig en Standsning i den almindelige muntre Underholdning indtraf – Hvorledes finder Kongen sig i sit halve Enkemandstød? han hænger dog vel aldrig med Hovedet over Tabet af en Brud, som han kun havde seet med Andres Øjne? Da jeg sidst saae ham her – tilføiede hun og hævede Hoved og Bryst noget høiere – syntes det keiserlige Svogerskab at være ham et Statsanliggende, hvorfor Hoved og Hjerter ikke havde fælles Deeltagelse; Prindsesse Marias Død er vel kun en Streg i hans politiske Regning?»

«Jeg har ikke i lang Tid seet Kongen mere tilfreds – svarede Grevnen, som Vinen og Selskabet havde gjort mindre forsigtig og forbeholden, end sædvanlig, naar Taler var om Kongen – Hiin Forlovelse var vistnok et Offer, han bragte Statskonsten og Danmarks billige Fordring paa en Dronning. Men et lignende Offer maa han dog rimeligviis bringe engang, og den Frihed, han nu maaskee glæder sig ved, kan neppe vare længe. Beklageligt vilde det imidlertid være – tilføiede han – hvis en saa elskværdig Herre ikke kunde lade Hjertet have en Stemme med ved Valget af sin tilkommende Dronning.»

Det tillidsfulde Smil, hvormed Fru Helene hørte denne Yttring, syntes Grev Albert at røbe, at hun ikke ansaa det for umuligt, engang selv at blive Danmarks Dronning. Det var ham ligesom der nu gik et Lys op for hana, hvorved han kunde forklare sig Anledningen til hine ærekrænkende Rygter, og kunde han end ikke frikjende hende for stolte og forfængelige Drømme, troede han dog fuldt og fast, at hun var uskyldig i alt det, hun beskyldtes for.

Hun gav imidlertid selv hastig Samtalen en anden Retning og spurgte om de nye Krigsrygter vare sande. Uden at sige mere om det nye forestaaende Ledingstog, end hvad der var Alle bekjendt, vidste Grev Albert snart at gøre alle Ridderne begejstrede for deres unge Konges heltmodige Foretagender, og i denne Stemning opfordrede